

Ἐμπρός! θραύετε τὰ βιολιά, βαρείτε τὰ νταούλια,
κι' ἐνώθησαν τὰ λάχανα μὲ τὰ κοκκινογούλια.

Μεγάλαι σκέψεις τοῦ Δεληγιάννη,
ὅπου τὸν νοῦ του κανένας χάνει.

Ἐξέρω τί μοῦ γίνεται, δὲν ξέρω τί νὰ κάμω
μὲ τὸν Φιλήμονα καὶ τὸν Καλλιφρονᾶ . . .
πρῶτον ἢ τὸν δευτέρον ὀφείλω γὰρ συνδράμω;
ἔγωγε μου εἶπα, διάβολε, ὀπίσω, Σατανᾶ.
ἕκ τῶν δύο Δήμαρχος; τίς ἐκ τῶν δύο φίλος;
αὐτὸς κι' ἐκεῖνος φαίνεται τοῦ κόμματός μου στύλος.

Ἄλλος καὶ ὁ Καλλιφρονᾶς, ἀλλὰ κι' ὁ Τιμολεών;
ὁ Φιλήμων κάλλιστος, μὰ κι' ὁ Καλλιφρονᾶς;
οἱ δύο εἶναι φίλοι μου καὶ κατὰ περιπλοκὴν
αἰσθάνομαι συγκίνησιν ὅσῳν δύο τὰς φωνάς.
Φιλήμων ἢ Καλλιφρονᾶς; . . . ὁ ἕνας ἢ ὁ ἄλλος;
τὸ νῆον ζήτημα κι' ὁ κόμπος ὁ μέγας.

Ἐάν εἰς τὸν Νίκον συνδρομὴν παρέξω ἐλαχίστην,
Ῥάλλης μὲ τὸ κόμμα του θὰ δυσσαρεστηθῆ,
χάσω τὴν ἀγάπην των καὶ τὴν μικρὰν των πίστιν,
ἢ ἀντιπολίτευσις ποτὲ δὲν θὰ δεθῆ.
Ἐάν δὲ πατρίδος οἱ θεσμοὶ καὶ τὸ κοινὸν συμφέρον
ἐπατρέξουν κίνδυνον ἐκ τῶν σπουδαιωτέρων.

Ἐάν δὲ τὸν Φιλήμονα ὑποστηρίξω πάλιν
ναὶ μὲν μ' αὐτὴν τὴν συνδρομὴν εὐχαριστῶ τὸν Ῥάλλην,
τῆς δὲ πατρίδος τοὺς θεσμοὺς ὀγρήγορα θὰ σώσω
κι' οὐδὲ κανεὶς Αὐστριακὸς τὸ ἔθνος θὰ προδίδῃ,
ἀλλὰ μ' αὐτὸ τὸν Κατσανδρῆ βεβαίως θὰ θυμώσω
καὶ τὸν καλὸ μου Νικολῆ, τὸν προσφιλεῖ Λεβίδῃ.

Ἐάν ἔμωσ τὸν Φιλήμονα θερμῶς ὑποστηρίξω
καὶ Δήμαρχον τῶν Ἀθηνῶν κλεινὸν τὸν ἀναδείξω,
ὁ κύριος Καλλιφρονᾶς θὰ μὲ ἀποσκιρτήσῃ
κι' εἰς ἄλλο κόμμα συνδρομὴν βεβαίως θὰ ζητήσῃ.
Καὶ ἂν κερδίξω ἀπ' ἐνός, ἀλλ' ἀπ' ἐτέρου χάνω,
ἀφίνω τὸν Καλλιφρονᾶ καὶ τὸν Αἰῶνα πᾶν.

Ἐάν δ' ὁ Φιλήμων Δήμαρχος δὲν ἔβγῃ παρ' ἐλπίδα,
θὰ μείνω μόνος, τῶν λοιπῶν τὰ βέλη ἐπισύρων,
θὰ χάσω τὸν Καλλιφρονᾶ μὲ δλην τὴν μερίδα
καὶ ἡ δευτέρα ἔσεται τῆς πρώτης πλάνης χεῖρων.
Καὶ ἂν μὲ μείνῃ ὁ Αἰὼν φίλος πιστὸς σὺν τῶρα,
μὰ θὰ χαθῆ ὁ Δήμαρχος . . . κι' ἀντίο, Λεονώρα.

Ἄν ἔμῳ δώσω συνδρομὴν εἰς τὸν Καλλιφρονᾶ; . . .
καὶ τοῦτο εἶναι ζήτημα καὶ σχέψεις μου γεννᾷ.
Καὶ ἂν μὲν ἔβγη Δῆμαρχος, τὸ κέρδος μου μεγάλο,
ἂν καὶ τὸν Τιμολέοντα θὰ χάσω δίχως ἄλλο·
ἀλλ' ἂν δὲν γίνῃ ἔξοφνα, ἐπόση τρικυμία!
διπλὴ καὶ ἡ ἀπώλεια, διπλὴ καὶ ἡ ζημία.

Ἄν ἔμῳ τὸν Καλλιφρονᾶ συνδράμω ταυτοχρόνως
καθὼς καὶ τὸν παμφίλτατον συντάκτην τοῦ Διῶνος,
ἂν καὶ εἰς τοὺς δύο τὴν θερμὴν ἀγκάλην μου ἀνοίξω
καὶ μὲ τοὺς δύο συνδεθῶ καὶ τοὺς ὑποστηρίξω,
ὠφέλειαν ἢ συνδρομὴν καμμίαν δὲν θὰ φέρῃ,
διότι θὰ διασπασθῇ καὶ εἰς τὰ δύο μέρη.

Ἄν δὲ κοντὰ εἰς τὰ πολλὰ τοῦ κόμματός μας χάλα
καὶ ὁ εἰς καὶ ὁ ἄλλος Δῆμαρχος τῶν Ἀθηνῶν δὲν γίνῃ,
ἔ! τότε πλέον χάνομεν ταυγά καὶ τὰ Πασχάλια
καὶ οὕτ' ἓνα λάχανον ξηρὸν ἴσθ' ἄκόμμα δὲν θὰ μείνῃ.
Τῆς δὲ πατρίδος οἱ θεσμοὶ καὶ τὸ κοινὸν συμφέρον
θὰ πάρουν τὸν κατήφορον μετὰ τῶν Ἡμετέρων.

Ὅπως καὶ ἂν εἶναι, βαίνομεν ἐπάνω εἰς τριβόλους
καὶ εἶναι ὄντως δύσκολος ἡ τῶν πραγμάτων θέσις,
καὶ πάλιν ἀπειλούμεθα ἀπὸ κρυφίου δόλου
καὶ φαίνονται ἀνώμαλοι αἱ πρὸς ἀλλήλους σχέσεις.
Συγγέρονται τὰ κόμματα καὶ οἱ φίλοι μεταξὺ τῶν,
τὰ πάντα δὲ λαβύρινθος χωρὶς κανένα μίτον.

Τί ὁ Φιλῆμων πρὸς ἐμὲ καθὼς καὶ πρὸς τὸν Ράλλη;
τί δὲ ὁ Ράλλης πρὸς ἐμὲ καὶ τᾶλλον μου μανδρὶ;
πλὴν τί καὶ ὁ Καλλιφρονᾶς πρὸς τὸν Λεβίδην πάλιν,
καὶ ὁ Λεβίδης πρὸς αὐτὸν καὶ πρὸς τὸν Κατσανδρῆ;
Εἰς ἕνα παραγνώρισις καὶ σύγχυσις πολλή,
καὶ μένω ἄνευ σώματος ἐγὼ ἢ κεφαλή.

Ἐν μέσῳ δύο προσφιλῶν, πατρίς, μὲ βασανίζεις,
καὶ ἐνῶ ἴσθ' ἓνα φέρομαι, ἴσθ' ἄλλον μὲ ὠθεῖς,
νὰ τρέξω ἴσθ' ἄλλον μὲ ὠθεῖς, ἔμπροσθέν σου,
νὰ τρέξω ἴσθ' ἄλλον μὲ ὠθεῖς, ἔμπροσθέν σου.
Ἐντεῦθεν ὁ Καλλιφρονᾶς καὶ ἐκεῖθεν ὁ Φιλῆμων,
ἐκεῖνος μὲν ἐκ δεξιῶν καὶ αὐτὸς ἐξ εὐωνύμων.

Τίς ἐκ τῶν δύο Δῆμαρχος; τίς ἐκ τῶν δύο φίλος;
καὶ ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος φαίνεται τοῦ κόμματός μου στόλος.
Ἄλλ' ἀναγκαῖον θεωρῶ εὐθὺς νὰ παραιτήσω
τοὺς δὲ ὑποψηφίους μου καὶ τοὺς λοιπούς μου φίλους,
καὶ φεύγω εἰς τὴν Κηφισσιὰ διὰ νὰ μελετήσω
τὰς σχέσεις τῶν καὶ πρὸς ἐμὲ καθὼς καὶ πρὸς ἀλλήλους.

Στολίσματα πολλῶν εἰδῶν εἰς τοῦ Αἰόλου τὴν ὁδόν.

Κατοίμπαλης ὁ φίλος, ποῦ ἔλειπε ἴσθ' ἕνα,
ἦλθε μὲ δὲθ' μεγάλα βαπόρια φορτωμένα.
Μᾶς ἔφερε διπρέλαις, μπαστούνη καὶ ἄλλα εἶδη
καὶ κίθε τι ὠραῖο τοῦ Παρισίου στολίδι.
Μοσχοβολοῦν Εὐρώπη, μυρίζουνε Παρίσι,
μᾶς ἦλθαν φρέσκα φρέσκα καὶ εἶναι μὴ χαρά,
ἐκεῖ καθένας θαῦρη ἔποιον συρμὸ θελήσει,
ἀλλὰ πρὸ πάντων σκούφιας γιὰ ἕνα τὰ μωρά.
Καὶ ποῖα καλὴ μητέρα γιὰ τὸ μονάκριβό της
εὐθύς ἐν θ' ἀγοράσει μὴ τέτοια σκούφια πρώτης;
Ἐμπρὸς λοιπὸν, κυρίαίς, ἴσθ' ἄλλον μου κουμπάρο,
καὶ ἐγὼ μὴ τέτοια σκούφια τοῦ Φαζουλιῆ θὰ πάρω.

Λαμπρῶν εἰκόνων συλλογῆ,
ποῦ τὰς θαυμάζεις ἐν σιγῇ.

Ἡ τῆς Ἐστίας τῆς γνωστῆς λαμπρὰ Πινακοθήκη,
εἰς τὴν ὁποῖαν ἔπαινος οὐχὶ σμικρὸς ἀνήκει,
ἔσχάτως συνεπλήρωσε τὸν δευτέρον της χρόνον
καὶ πέμπτον τεύχος ἔβγαλε ἴσθ' ἄλλον της σχήμα,
ἀνάμεστον παντοδαπῶν καὶ γλαφυρῶν εἰκόνων,
ἔξέχει δὲ εἰς καλλονὴν τὸ Ἐαρ καὶ τὸ Κῦμα.

Καπέλα τοῦ συρμοῦ
εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμού.

Εἰς τοῦ Ἐρμού τὸν δρέμον, εἰς τὴν Καπνικαρέα,
εἰς τὸ Πιλοπωλεῖον τοῦ Γρήνη τοῦ Κασδῶνη,
καπέλα θὰ εὐρήτε πραγματικῶς ὠραία,
ποῦ ἔποιος τὰ φορέσει ποζάρει καὶ φουσκώνει.
Περίφημα καπέλα Λεόν, Λαβίλλ, Χριστὸς,
ποῦ εἶναι καπελάδες ἴσθ' ἄλλον ἄκουστοί,
πρὸς τούτοις καὶ καπέλα γιὰ καθεμὴν κυρία,
ποῦχει μὴ μεγάλο πάθος γιὰ τὴν κασβαλαρία.
Ρεπούμπλικες πρὸς τούτοις σχημάτων διαφόρων
πρὸς χρῆσιν τῶν σπουδαίων καὶ τῶν λιμοκοντόρων,
διότι καὶ ὁ Τρικούπης μου λέγουσιν μερικοὶ
πῶς τὴν ρεπούμπλικά του τὴν ἴσθ' ἄλλον ἀπ' ἐκεῖ.

Μαιευτικῆ
σημαντικῆ.

Θὰ πουληθῇ βεβαίως ὅταν χάσει ψωμί
τοῦ ἱατροῦ Τριάντη Μαιευτικῆ καινούρια,
ποῦ εἶναι ἀναγκαῖα γιὰ καθεμὴν μαμμὴ
καθὼς καὶ δι' ἐκείνους ποῦ ἔχουν γεννητούρια.

Ἄν ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κίνω — πῶς ἴσθ' ἄλλον μου ἀνέθη,
ἴσθ' ἄλλον Νεάπολιν ἀπάνω, — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδή, — δὲθ' ἴσθ' ἄλλον, τρεῖς ἴσθ' ἄλλον.

μὲ Χημεῖον, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χήρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμὴ.